

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 46Csp/21/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5125203306
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2025:5125203306.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

46Csp/21/2025

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/X, XXX XX B. – D. E., právne zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s. so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, právne zastúpený: SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, takto

rozhodol:

46Csp/21/2025

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 500,-- Eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti žalobu zamieta.

III. Žalobkyňa m á voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo súdom priznaného plnenia.

o d ô v o d n e n i e :

46Csp/21/2025

1. Žalobným návrhom doručeným súdu dňa 27.3.2025 sa žalobkyňa domáhala vydania súdneho rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 2.000,- Eur.

2. Žalobu žalobkyňa skutkovo odôvodnila tým, že dňa 20.10.2014 žalovaný ako veriteľ poskytol žalobkyni ako spotrebiteľke na základe zmluvy o úvere č. 0000000000165876 (ďalej len „zmluva o úvere“) spotrebiteľský úver. Žalovaný za použitia nekalých obchodných praktík pred poskytnutím úveru zrazil z deklarovanej sumy istiny úveru vo výške 5.000,- EUR poplatok vo výške 250,- EUR. Skutočne poskytnuté finančné prostriedky – istina úveru – tak potom bola vo výške 4.750,- EUR. Vzhľadom na uvedené žalovaný v zmluve o úvere uviedol nesprávne obligatórne náležitosti, v dôsledku čoho bol tak úver postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Žalovaný taktiež neskúmal schopnosť spotrebiteľky splácať úver s odbornou starostlivosťou v dôsledku čoho žalovaný hrubo porušil povinnosť skúmať schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Žalobkyňa ako spotrebiteľka uhradila žalovanému sumu

značne prevyšujúcu veriteľom poskytnuté finančné prostriedky, na ktoré nemal žiaden právny nárok, čím tak na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu. Žalovaný ako veriteľ jej tieto finančné prostriedky odmietol dobrovoľne vydať, v dôsledku čoho tak žalobkyňa bola nútená sa obrátiť na príslušný súd za účelom poskytnutia ochrany jej porušeným právam. Konanie bolo vedené na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 25Csp/19/2023. Rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 25Csp/19/2023-295 zo dňa 13.12.2023, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.12.2024, v spojení s Rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/14/2024-431 zo dňa 27.11.2024, vydanom v odvolacom konaní, súd vyhovel žalobe spotrebiteľky, a zaviazal žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia vo výške 4.299,17 EUR s príslušenstvom. Súd v rozhodnutiach zhodne konštatovali porušenie práva spotrebiteľa a povinností veriteľa vyplývajúce z § 7 ods. 1 a § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj ako „zákon o spotrebiteľských úveroch“). V spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch bol úver postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. Nakoľko súd deklaroval, že postupom žalovaného bližšie popísanom v predmetnom rozhodnutí porušil práva spotrebiteľa, ktorých integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa a ďalšie, garantovaných ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch ako aj zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetnom rozhodnutí, súd rozhodol v prospech žalobkyne. Vzhľadom na tieto skutočnosti a na nižšie citované ustanovenie zákona vznikol žalobkyňi ako spotrebiteľke nárok na primerané finančné zadostučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha. V súlade s vyššie citovaným ustanovením zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, žalobkyňa uplatňuje nárok na primerané finančné zadostučinenie podľa ustanovenia § 3 ods. 5) zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúceho zo zákona na ochranu spotrebiteľa či z osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy, na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za toto porušenie zodpovedá. V otázke, kedy je možné hovoriť o splnení podmienok na vznik nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie poukázal na rozhodnutia, a to predovšetkým NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, uznesenie NS SR sp.zn. 3Cdo/31/2020, rozsudok NS SR sp.zn. 9Cdo/324/2020, a pod. Na základe vyššie uvedených záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky možno konštatovať, že pod úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy, alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky (zmluvy) a pod. V prejednávanej príhode je táto podmienka splnená právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Žilina sp. zn. 25Csp/19/2023-295 zo dňa 13.12.2023 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/14/2024-431 zo dňa 27.11.2024, ktorým súd zaviazal žalovaného k vydaniu bezdôvodného obohatenia, a to z dôvodu, že súd konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v dôsledku porušenia príslušných ustanovení na ochranu spotrebiteľa bližšie opísaných v predmetných rozhodnutiach. Vzhľadom na to, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv a podanou žalobou uplatňuje právo na primerané finančné zadostučinenie zo strany žalovaného, ktorý sa voči spotrebiteľovi tohto porušenia dopustil, máme za to, že sú splnené podmienky na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenia zo strany súdu. Vzhľadom na vyššie popísané skutočnosti, žalobkyňi vzniklo právo na primerané finančné zadostučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha, nakoľko postupom žalovaného došlo k porušeniu práv vyplývajúcich jej z predpisov na ochranu spotrebiteľa ako aj vzhľadom na to, že z jej strany došlo aj k naplneniu podmienky úspešného uplatnenia porušeného práva na súde. Žalobkyňa si touto žalobou uplatňuje nárok na vydanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 2.000,- EUR zo strany žalovaného. Vo vzťahu k preukazovaniu ujmy a jej skúmania poukazujeme na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v judikáte publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R48/2022 vydanom v konaní vedenom pod sp. zn. 7Cdo/92/2021 zo dňa 30.06.2022, v ktorom konštatoval, že vznik a preukazovanie ujmy by bolo nereálne a nie je vyžadované zákonom, preto nie je možné ani od spotrebiteľa vyžadovať preukazovanie ujmy. Existencia a rozsah prípadnej ujmy preto pre vznik nároku a jeho výšku nie je relevantná. Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadostučinenia je primeranosť. Žalovaný z dôvodu zneužitia slabšieho postavenia spotrebiteľky získal majetkový prospech za použitia nekalých obchodných praktík a zasiahol tým do majetkových práv spotrebiteľky, keď sa na jej úkor obohatil až o sumu vo výške 4.299,17 EUR. Žalobkyňa bola nútená sa so svojim nárokom obrátiť na súd, keď jej žalovaný odmietal vydať plnenie, na ktoré nemal žiaden právny nárok. Žalobkyňa bola v konaní aktívnou a z toho dôvodu aj úspešnou stranou v konaní. Žalobkyňa si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie vo výške

2.000,- EUR, pričom vzhľadom na neprijateľný postup žalovaného, ako aj zásah do jej majetkových a ekonomických práv je táto suma v celom rozsahu primeraná. Nemožno odhliadnúť ani od toho, že súdne konanie je samo o sebe veľmi stresujúcim a náročným obdobím pre každú osobu. Tlak súdneho konania pociťovala žalobkyňa ako spotrebiteľka pociťovala, nakoľko bola aj na pojednávaní prítomná a v pôvodnom konaní sa zúčastnila nariadeného pojednávania za účelom preukázania rozhodujúcich skutočností vo svojej výpovedi, čo je tiež pre osobu bez právneho vzdelania stresujúcim okamihom. Svojou aktivitou v pôvodnom konaní, tak žalobkyňa bola úspešná. Je potrebné zdôrazniť aj skutočnosť, že k porušeniu práv spotrebiteľky došlo už v procese kontraktácie (vzhľadom na nesprávne uvedené obligatórne náležitosti ako aj neskúmanie bonity spotrebiteľky), pričom žalobkyňa bola v stave právnej neistoty po dobu 10 rokov, a to až do času, kým súd právoplatne poskytol právnu ochranu jej porušeným právam.

3. Žalovaný sa k žalobe vyjadril dňa 22.5.2025 (č.l. 46), v ktorom potvrdil, že dňa 28.10.2014 žalovaný uzavrel so žalobkyňou zmluvu o úvere č. 0000000000165876, v zmysle ktorej jej poskytol úver vo výške 5.000,- € (ďalej len „zmluva o úvere“). V čl. 1.2. zmluvy o úvere sú prehľadne uvedené všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „ZoSÚ“), vrátane výšky poskytnutého úveru (5.000,- €), poplatku za poskytnutie úveru (250,- €), poplatku za poistenie schopnosti splácať úver (1,90 €/mesačne), RPMN (16,6 %), priemernej RPMN ku dňu podpisu zmluvy o úvere (16,81%) a celkovej čiastky úveru, ktorú musí klient zaplatiť (9.576,40 €). Pred uzavretím zmluvy o úvere žalovaný posúdil schopnosť žalobkyne splácať úver, a to na základe informácií obsiahnutých v žiadosti o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 28.10.2014, údajov zo Spoločného registra bankových informácií a pohybov na účte žalobkyne v sledovanom období. Vychádzajúc z dostupných informácií žalovaný dospel k záveru, že žalobkyňa spĺňa podmienky pre poskytnutie úveru. Hoci dátum konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý na deň 21.10.2024 (čl. 1.2. zmluvy o úvere), zmluvný vzťah medzi stranami skončil predčasne už 13.10.2022, keď žalobkyňa dobrovoľne splatila celý zostatok úveru, čím zanikol jej dlh splnením (§ 559 ods. 1 OZ). Počas trvania úverového vzťahu nerozporovala žiadnu náležitosť zmluvy o úvere. Po takmer ôsmich rokoch od uzavretia zmluvy o úvere a po splatení úveru sa žalobkyňa žalobou zo dňa 24.4.2023 domáhala na Okresnom súde Žilina vydania bezdôvodného obohatenia z titulu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 13.12.2023 č. k. 25Csp/19/2023-295 žalobe vyhovel, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 4.299,17 € spolu s 8,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 4.299,17 € od 22.4.2023 do zaplatenia a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva o úvere neobsahuje vybrané obligatórne náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ a žalovaný riadne neskúmal bonitu žalobkyne (žalobkyňa pritom úver sama predčasne splatila, čo bez ďalšieho svedčí o tom, že žalovaný postupoval lege artis). Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 27.11.2024 č. k. 11CoCsp/14/2024-431 potvrdil prvoinštančný rozsudok a priznal žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Uznesením Okresného súdu Žilina zo dňa 11.4.2025 č. k. 25Csp/19/2023-453 bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyni k rukám jej právneho zástupcu trovy konania vo výške 3.060,45 € a zaplatiť súdny poplatok zo žaloby vo výške 207,50 €. Žalovaný vyplatil dňa 30.12.2024 žalobkyni bezdôvodné obohatenie s úrokom z omeškania v celkovej výške 4.917,90 €. Žalobkyňa v nadväznosti na citované rozhodnutia súdov požaduje v tomto konaní od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30. júna 2024 (ďalej len „ZoOS“) vo výške 2.000,- €, a to vzhľadom na „neprijateľný postup žalovaného, ako aj zásah do jej majetkových a ekonomických práv“. Žalobkyňa súčasne poukázala na to, že „súdne konanie je samo o sebe veľmi stresujúcim a náročným obdobím pre každú osobu“ a že „bola v stave právnej neistoty po dobu 10 rokov, a to až do času kým súd právoplatne poskytol právnu ochranu jej porušeným právam“. Za účelom náležitého zistenia skutkového stavu žalovaný podľa § 195 ods. 1 CSP navrhuje, aby súd vykonal dokazovanie aj výsluchom žalobkyne, a to najmä k okolnostiam iniciovania tohto súdneho konania (čo viedlo žalobkyňu k podaniu žaloby). Podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.3.2023 sp. zn. 20CoCsp/6/2023: „Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, čo viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.“ (ods. 16). Žalovaný pre úplnosť uvádza, že objektívne nevie zabezpečiť prítomnosť žalobkyne na pojednávaní. Žalovaný súčasne navrhuje pripojiť súdny spis vo veci vedenej Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 25Csp/19/2023. Uplatnený nárok na primerané finančné zadosťučinenie je zjavne neprimeraný jazykovým výkladom možno dovodiť, že „primerané finančné zadosťučinenie“ znamená zadosťučinenie, ktoré sa poskytne v peniazoch a vo výške, ktorá je primeraná. Primeranosť

spočíva v nastolení spravodlivej rovnováhy medzi poškodeným záujmom a protiprávnym správaním. V tejto súvislosti poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (priložené k vyjadreniu): Uznesenie NS SR zo dňa 10.11.2020 sp. zn. 9Cdo/15/2020, v ktorom dovolací súd „odobril“ postup súdov nižších inštancií, keď priznali spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 200,- €, t.j. v rozsahu 3 % z judikovaného bezdôvodného obohatenia vo výške 6.409,93 €. Rozsudok NS SR zo dňa 30.11.2022 sp. zn. 4Cdo/298/2020, v ktorom dovolací súd aproboval záver odvolacieho súdu o priznaní primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500,- €, t.j. v rozsahu 9 % z judikovaného bezdôvodného obohatenia vo výške 5.587,48 €, avšak s prihliadnutím na špecifické okolnosti na strane spotrebiteľky. Uznesenie NS SR zo dňa 18.12.2024 sp. zn. 2Cdo/131/2023, v ktorom dovolací súd konštatoval, že nezistil svojvôľu pri aplikácii voľnej úvahy súdov nižších inštancií. Spotrebiteľovi bolo priznané primerané finančné zadostučinenie vo výške 789,- €, t.j. v rozsahu 20 % z judikovaného bezdôvodného obohatenia vo výške 3.944,34 €. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.6.2023 sp. zn. 41CoCsp/15/2023: „Žalobca svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia odôvodňoval tým, že sa musel domáhať ochrany svojich práv na súde v konaní vedenom pred Okresným súdom Lučenec pod sp. zn. 17Csp/95/2019 a nechotou žalovaného mimosúdne sa dohodnúť, čo spôsobilo zníženie jeho životnej úrovne a rovnako životnej úrovne aj jeho rodiny v období dvoch rokov a štyroch mesiacov. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že k úspešnému uplatneniu práva alebo povinnosti nevyhnutne patrí aj určitý diskomfort pri uplatňovaní práv na súde a aj skutočnosť, že nedošlo k mimosúdnej dohode. V prípade, ak by došlo k mimosúdnej dohode alebo ak by si žalobca neuplatnil svoj nárok vyplývajúci z porušenia práv alebo povinnosti na súde, nebola by splnená ani podmienka na priznanie nároku na finančné zadostučinenie a nemožno nimi zdôvodňovať primeranosť požadovanej výšky finančného zadostučinenia. Vzhľadom na to, že primerané finančné zadostučinenie plní satisfakčnú a sankčnú funkciu, ktorej cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania proti spotrebiteľom, odvolací súd nepovažoval finančné zadostučinenie priznané súdom prvej inštancie vo výške 100 % z priznaného bezdôvodného obohatenia za primerané okolnostiam a závažnosti porušenia práv a povinností. Odvolací súd vzhľadom na okolnosti a závažnosť porušenia práv a povinností v danom prípade považoval za primerané finančné zadostučinenie žalobcu vo výške 30 % z výšky priznaného bezdôvodného obohatenia, t.j. vo výške 1.582,29 Eur.“ (ods. 26). Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.2.2023 sp. zn. 10CoCsp/58/2022: „Odvolací súd tu dospel k záveru, že primeraná osobitostiam posudzovanej veci, tak ako ich vymedzil súd prvej inštancie, t.j. keď v postupe/konaní dodávateľa/žalovaného v rámci uzatvárania zmluvy o úvere konštatoval jedno pochybenie - zavádzajúci údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov - a následne (ešte) zohľadnil skutočnosti, že žalovaný k reparácii vzniknutého stavu neprikročil, resp. že priznané bezdôvodné obohatenie predstavovalo sumu 346 eur, je nižšia čiastka primeraného finančného zadostučinenia a to suma 100 eur. Neosvojil si teda (tú) konštrukciu okresného súdu, ktorá primeranosť viazala na polovicu hodnoty bezdôvodného obohatenia. Žalovanému sú dokonca známe spory o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 ZoOS, kde súd priznal spotrebiteľovi primerané finančné zadostučinenie symbolicky vo výške 50,- € (rozsudky Okresného súdu Prešov zo dňa 17.9.2021 sp. zn. 13Csp/94/2018 a zo dňa 14.6.2021 sp. zn. 7Csp/241/2020). Pri stanovení výšky primeraného finančného zadostučinenia je potrebné prihliadnuť tak na rozsah vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva, ktoré je dané rozhodnutím v základnom konaní. Aj keď je v tomto smere určujúca voľná úvaha súdu, nemôže ísť o ľubovôľu a rozhodnutie súdu sa musí opierať o preskúmateľné kritéria vychádzajúce z okolností prípadu.

Špecifikum prejednávanej veci spočíva aj v nasledujúcich okolnostiach: žalovaný je dostatočne sankcionovaný procesným neúspechom v konaní sp. zn. 25Csp/19/2023, v dôsledku čoho vyplatil žalobkyni 4.917,90 €. Táto suma dostatočne sanuje zásah do majetkových práv, ktorý mala utpieť žalobkyňa a ktorý by mal odôvodňovať primeranosť finančného zadostučinenia vo výške 2.000,- €. Navyše, žalobkyni bola priznaná náhrada trov konania vo výške 3.060,45 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia, ktorá predstavuje dostatočnú kompenzáciu „útrap“ spojených s vedením konania. V ďalšom uviedol, že žalobkyňa bola v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia zo zákona oslobodená od súdnych poplatkov v celom rozsahu. Konanie na súde prvej inštancie trvalo 8 mesiacov, pričom žalobkyňa bola osobne prítomná iba na jednom pojednávaní. Odvolací súd následne rozhodol o podanom odvolaní do roka od rozhodnutia súdu prvej inštancie; žalobkyňa bola v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia úspešná primárne z dôvodu, že podľa súdov jej bola daná do dispozície iba suma 4.750,- €, t.j. suma znížená o poplatok za poskytnutie úveru vo výške 250,- € (čo sa malo následne negatívne prejaviť v celkovej výške úveru a v RPMN). Takýto postup je však aprobovaný aj súdmi, napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.5.2022 sp. zn. 2CoCsp/21/2022, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7.12.2023 sp. zn. 5CoCsp/70/2022 (v ktorom odvolací súd

vychádzal aj zo stanoviska Národnej banky Slovenska zo dňa 15.12.2020 a jej opatrenia č. 5/2020 zo dňa 24.11.2020, ktorým sa stanovujú podrobnosti o výpočte RPMN pre spotrebiteľské úvery). Označené rozhodnutia sú priložené k vyjadreniu. Mal za to, že v konaní sp. zn. 25Csp/19/2023 žalobkyňa na otázku právneho zástupcu žalovaného, či jej vyhovovali podmienky, ktoré jej dala banka, uviedla že „sa nezaoberala podmienkami, potrebovala súrne peniaze a prijala to, čo jej bolo umožnené. S odstupom rokov som zistila, že uvedený úver bol nevýhodný a s poukazom na uvedenú skutočnosť sa domáham vrátenia preplatku.“ (str. 6 zápisnice o pojednávaní zo dňa 13.12.2023. Tvrdenie žalobkyne, že bola v stave právnej neistoty po dobu 10 rokov, t.j. od momentu uzavretia zmluvy o úvere v roku 2014 (str. 8 žaloby), je tak evidentne nepravdivé. Žalobkyni bolo v celom rozsahu vyhovené, bezdôvodné obohatenie jej bolo vyplatené a v konaní jej nevznikli žiadne trovy, t.j. reálne neutrpela žiadnu ujmu vo svojej majetkovej sfére. Priznanie ďalších 2.000,- € iba preto, že žalobkyňa je spotrebiteľka, by bolo za daných okolností krajne nespravodlivé. Spravodlivosť je kritériom ukladajúcim každému všeobecnému súdu ústavnú povinnosť hľadať také riešenie súdnej právnej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako krajne nesúladne s princípom spravodlivosti a popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení (ZNaU ÚS SR č. 74/2010). Povinnosť zohľadňovať špecifické okolnosti a individuálne súvislosti každého prípadu tak, aby bolo dosiahnuté spravodlivé vyriešenie veci, čiže také, aby úzkostlivé lipnutie na litere zákona v prospech jednej strany nespôsobillo zjavnú a výraznú nespravodlivosť druhej, akcentoval aj Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 28.4.2016 sp. zn. 2 Obdo V 1/2014. S ohľadom na vyššie opísané skutočnosti sa návrh žalobkyne javí ako špekulatívny a motivovaný získaním majetkového prospechu. Keďže žalobkyňa podaním žaloby zjavne zneužíva svoje práva na úkor žalovaného, súd by jej s poukazom na čl. 5 CSP nemal priznať požadovanú právnu ochranu. Orgán aplikujúci právo by mal pri zohľadnení skutkových okolností konkrétneho prípadu citlivo vyhodnotiť zámer strany vykonávajúcej subjektívne právo a dôsledky výkonu tohto práva pre protistranu. Osobitne so zreteľom na okolnosti prípadu sa žalovaný domáha, aby súd komplexne posúdil konanie žalobkyne aj cez prizmu dobrých mravov (§ 3 ods. 1 OZ) a zväžil aplikáciu základného princípu podľa čl. 5 CSP (zákaz zneužitia práva) v spojení so súkromnoprávnymi zásadami neminem laedere (nikoho nepoškodzovať) a pacta sunt servanda (zmluvy sa musia dodržiavať), ktoré platia aj pre „privilegovaných“ spotrebiteľov. Vzhľadom na opísané extraordinárne okolnosti a špekulatívne konanie žalobkyne sa žalovaný z opatrnosti domáha, aby súd aplikoval § 257 CSP a v prípade úspechu žalobkyni nepriznal nárok na náhradu trov konania. Zdôrazňujeme, že žalobkyňa, ako spotrebiteľka, je ex lege oslobodená od súdnych poplatkov. Konanie žalobkyne sa javí ako nehospodárne, keďže objektívne mohla a mala uplatniť svoj domnelý nárok na primerané finančné zadostučinenie už v skoršom súdnom konaní sp. zn. 25Csp/19/2023. Nejde pritom o konanie, ktoré vyžaduje obligatórne zastúpenie advokátom. Nemožno opomenúť, že ak by súd priznal žalobkyni čo i len 1 euro, žalobkyňa by bola 100 % úspešná, keďže výška judikovaného nároku záleží od úvahy súdu. To sa následne prejaví aj v rozhodnutí o trovách konania. Podaná žaloba podľa názoru žalovaného neslúži ochrane práv žalobkyne. Ochrana jej už totiž bola poskytnutá v predchádzajúcom konaní (žalovaný de facto poskytol žalobkyni úver „zadarmo“, bez úrokov a bez poplatkov). Žaloba o priznanie primeraného finančného zadostučinenia nemôže byť prostriedkom na účelové obohatenie sa spotrebiteľa na úkor veriteľa. Žalobu žiadal zamietnuť.

4. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaného vyjadrila v podaní zo dňa 24.6.2025 (č.l. 97), v ktorom nesúhlasila s argumentáciou žalovaného v podanom vyjadrení, považuje ju za nesprávnu a nezohľadňujúcu právnu úpravu a ani rozhodovaciu prax v konaniach o priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Odkazy žalovaného na rozhodnutia súdov odkazujúce na iné konania s odlišným skutkovým priebehom sú paušalizovanou a všeobecnou obranou žalovaného, ktorá je v prejednávacom prípade nepoužiteľná. Žalobkyňa už v podanej žalobe svoj uplatnený nárok odôvodnila a preukázala, že sú splnené všetky podmienky pre jeho priznanie. Hneď úvodom svojho podania žalovaný bagatelizuje svoje protiprávne konanie a snaží sa navodiť dojem, že k porušeniu práv spotrebiteľa nedošlo eventuálne spochybňuje rozhodnutia súdov vydaných v pôvodnom konaní. Je zrejmé, že žalovaný aj napriek právoplatným rozhodnutiam súdov odmieta tú skutočnosť, že z jeho strany došlo k porušeniu práv spotrebiteľa a povinností veriteľa. Uvedené dôkladne prezentuje prístup žalovaného k samotnej právnej úprave ochrany spotrebiteľa. Pre prejednávane konanie je dôležité to, že k porušeniu práva spotrebiteľa došlo, a ten to úspešne uplatnil na súde. Žiadne ďalšie podmienky a domnienky žalovaného nie sú v prejednávacom prípade pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie vyžadované a podstatné, a to aj s ohľadom na nasledujúce. V zmysle citované ustanovenia zákon koncipuje 4 základné podmienky pre vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie, ktorými sú: 1. žalobkyňa musí mať postavenie spotrebiteľky – toto postavenie jasne vyplýva a bolo preukázané

aj v rámci pôvodného konania vedeného na Okresnom súde Žilina sp. zn. 25Csp/19/2023 (viď bod 27. Rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 13.12.2023 sp. zn. 25Csp/19/2023-295), 2. zo strany porušiteľa došlo k porušeniu práva alebo povinnosti zo zákona o ochrane spotrebiteľa alebo z osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa – uvedené priamo vyplýva z rozhodnutia prijatého v pôvodnom konaní (porušenia v podobe nedodržania ustanovení § 7 ods. 1 a § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.), 3. spotrebiteľka musela porušenie práva alebo povinnosti úspešne uplatniť na súde – súd v pôvodnom konaní vyhovel návrhu žalobkyne a zaviazal žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie, 4. právo na primerané finančné zadosťučinenie jej prináleží od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti zodpovedá – za porušenie práv spotrebiteľa nesie zodpovednosť veriteľ, teda v tomto prípade žalovaný, ktorý sa tohto porušenia v kontraktačnom procese ako aj po ňom opakovane dopúšťal. V zmysle vyššie uvedeného žalobkyňa naplnila všetky podmienky pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Tieto podmienky sú základnými podmienkami, ktoré zákon pre priznanie tohto nároku koncipuje, pričom žiadne ďalšie podmienky zákon nepredpokladá a nevyžaduje. Vzhľadom na vyššie uvedené je preto potrebné prijať záver o naplnení podmienok pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie. V prvom rade žalobkyňa popiera a odmieta argumentáciu žalovaného, ktorou uvádza, že zo strany žalobkyne má podanou žalobou dochádzať k zneužitiu práva na úkor žalovaného. Uvádza, že návrh žalobkyne je špekulatívny a motivovaný získaním majetkového prospechu. Tieto tvrdenia žalovaného sú absolútne mylné a ničím nepodložené. Žalovaný sa snaží svojím vyjadrením navodiť dojem, že domáhaním sa zo strany žalobkyne vydania primeraného finančného zadosťučinenia ide o zneužitie práva absolútne pritom ignorujúc právnu úpravu ako aj rozhodovaciu prax v tejto otázke. Je pritom nepochybné, že tento nárok žalobkyne vyplýva z právnych predpisov a ide o legitímny nárok vyplývajúci zo zákona o ochrane spotrebiteľa. V otázke zneužitia práva poukázala na niektoré rozhodnutia, ktoré bližšie konkretizovali, čo možno považovať za zneužitie práva a na kom leží dôkazné bremeno jeho preukázania, a ktoré jednoznačne vyvracajú akúkoľvek námietku žalovaného smerujúcu k tomu, že zo strany žalobkyne ide o zneužitie práva, z ktorých vyplýva, že o zneužitie práva ide v prípade, ak sa strana snaží úmyselne znevýhodniť druhú stranu a spôsobiť jej ujmu v rozpore so všeobecne zákonom chránenými záujmami. V prejednávanom prípade však ide o odlišný prípad, a síce o výkon práva spotrebiteľa riadne podporený právnou úpravou ako aj rozhodovacou praxou, ktorý sa žiadnym spôsobom nesnaží získať neprimeranú výhodu, či spôsobiť ujmu žalovanému. Práve naopak, žalobkyňa sa domáha priznania nároku, ktorá jej vznikla v súlade s porušením jej práv ako spotrebiteľky zo strany žalovaného. Pričom primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha, vo výške 2.000,- EUR, považuje vzhľadom na okolnosti prejednávaného prípadu opísané nižšie za primerané. Ak by sa totiž mala uplatniť argumentácia žalovaného, spotrebiteľ by sa nikdy nemohol domáhať primeraného finančného zadosťučinenia, lebo podľa argumentácie žalovaného by vždy išlo o zneužitie práva a to len z dôvodu, že žalovaný nesúhlasí s citovanou právnou úpravou, a to v každom jednom prípade uplatňovania nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Práve z uvedeného dôvodu, je jedným z kritérií posúdenia výšky finančného zadosťučinenia kritérium primeranosti, ktorého posúdenie je dané do kompetencie súdu. Žalovaný vo svojom podaní celkom podrobne popisuje skutkový stav, ktorý bol predmetom pôvodného súdneho konania vedeného pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 25Csp/19/2024. Žalovaný pravdepodobne opomenul, že v prejednávanom prípade je predmetom skúmania nárok na primerané finančné zadosťučinenie, pre vznik ktorého zákon koncipuje 4 základné podmienky, ktoré žalobkyňa popísala vyššie. Žalovaný rovnako tak v rámci opisu skutkového stavu opomenul uviesť, že dňa 28.10.2024 predložil žalobkyňi na podpis zmluvu o úvere, ktorá nezodpovedala zákonu, na podklade ktorej mal žalovaný poskytnúť spotrebiteľke finančné prostriedky vo výške 5.000,- EUR, pričom jej poskytol len sumu vo výške 4.750,- EUR a ponechal si sumu vo výške 250,- EUR ako poplatok, pričom celá zmluva o úvere bola koncipovaná tak, akoby žalovaný poskytol žalobkyňi sumu 5.000,- EUR. Okrem uvedeného tiež žalovaný neskúmal bonitu spotrebiteľa (k uvedenému viď bod 56 rozhodnutia Okresného súdu Žilina zo dňa 13.12.2023 sp. zn. 25Csp/19/2023-295 a bod 15.4 rozhodnutia Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.11.2024 sp. zn. 11CoCsp/14/2024). Je zrejmé, že žalovaný tak vo svojom podaní uvádza len také skutkové okolnosti, ktoré sú jemu samému na prospech (i keď aj o tom možno pochybovať). Okrem uvedeného tiež v krátkosti poukazujeme i na to, že žalovaný celkom účelovo dezinterpretuje a predkladá súdu rozhodnutia týkajúce sa pôvodného konania, v ktorom nebol úspešný. Súdy v pôvodnom konaní jednoznačne konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a povinností veriteľa. Žalovaným odkazovanie na iné rozhodnutia súdov, ktoré údajne mali „aprobovať“ postup zníženia istiny o sumu poplatku je v celkom irelevantný. Nad rámec uvedené tieto rozhodnutia by ani nebolo možné na prejednávaný prípad aplikovať, nakoľko sa ich skutkový stav nezohoduje s prejednávaným prípadom (v odkazovaných rozhodnutiach dal veriteľ spotrebiteľom na výber formu úhrady poplatku, pričom v prejednávanom prípade tomu tak nebolo). Žalovaný svojou

obranou len opätovne spochybňuje i už právoplatné rozhodnutie súdov v prejednávanej veci, pričom je z nej zrejmé, že aj napriek právoplatným rozhodnutiam súdov žalovaný ako veriteľ neuznáva svoje pochybenia a tieto zľahčuje a ospravedlňuje odkazmi na iné rozhodnutia súdov. Žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil o sumu vo výške 4.299,17 EUR, pričom tieto finančné prostriedky odmietal žalobkyni vydať a konanie aktívnou obranou hrotil až do poslednej chvíle, t.j. do právoplatnosti rozhodnutia v merite veci (dokonca i tu hrozil využitím mimoriadneho opravného prostriedku). Žalovaný mohol v ktoromkoľvek štádiu pôvodného konania toto ukončiť – uzavretím mimosúdnej dohody, kedy by nárok na primerané finančné zadostučinenie a v prípade skorého ukončenia konania ani nárok na trovy právneho zastúpenia nevznikli v takej výške. V súvislosti s nárokom na náhradu trov konania uvádzame, že uvedená argumentácia žalovaného je len prejavom jeho postoja k spotrebiteľom. To, že doslova zosmiešňuje prežívanie žalobkyne spojené so súdnym konaním a uvádza, že tieto mali byť dostatočne kompenzované náhradou trov konania je obzvlášť na zváženie. Opätovne zdôrazňujeme, že nárok na náhradu trov konania je ďalším z legitímnych nárokov úspešnej strany v konaní. Žalovaný ani len nemá poňatia aké prostriedky vynaložila žalobkyňa za účelom uplatňovania svojich práv a dovoľuje si uvádzať nezmysly typu – že náhradou trov konania mali byť žalobkyni kompenzované útrapy spojené s vedením konania. Rovnako pre toto konanie absolútne irelevantné sú i ďalšie žalovaného tvrdenia týkajúce sa oslobodenia od súdnych poplatkov, akým spôsobom je možné toto dávať na ujmu žalobkyni? Je to zákonná právna úprava. Žalovaný sa celkom iracionálne snaží každý jeden možný prvok obrátiť proti žalobkyni a to aj tie, ktoré žalobkyňa žiadnym spôsobom nemohla a ani nemôže ovplyvniť. Tvrdenia žalovaného, ktorými presúva podiel zodpovednosti za vznik súčasného konania na žalobkyňu sú bez právneho významu z nasledujúcich dôvodov: - k porušeniu práv spotrebiteľa došlo žalovaným, nie žalobkyňou. Ak by tomu tak nebolo pôvodné ani súčasné konanie by nevzniklo, - pred začatím tohto konania ako i pôvodného konania bola žalovanému adresovaná predžalobná výzva, ktorej vyhovením by nedošlo k vzniku súdneho konania (uvedené je potrebné zohľadniť i v kontexte žalovaným predloženou obranou spočívajúcou v argumentovaní s priznaným nárokom na náhradu trov konania). Vzhľadom na postoj žalovaného v jeho vyjadrení je zrejmé, že tento odmieta porušenia práva spotrebiteľa a povinností veriteľa, tak ako boli konštatované súdom v pôvodnom konaní. Jeho odmietavý postoj a silnejšie postavenie sa prejavuje i v rámci doslova zosmiešňovania pocitov spotrebiteľky v pôvodnom konaní. Žalobkyňa ako spotrebiteľka vstupovala do právneho vzťahu so žalovaným s predpokladom, že ten bude konať v súlade s právnymi predpismi. Je očividné, že žalovaný si nie je schopný priznať svoje pochybenie, zľahčuje ho a práve z uvedených dôvodov je potreba sankcionovať dodávateľa za to, že porušil príslušné ustanovenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa – tak ako to predpokladá ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch. K primeranosti finančného zadostučinenia uplatneného žalobou si dovoľujeme poukázať na to, že žalobkyňa si uplatňuje sumu vo výške 2.000,- EUR, ktorú považuje za primeranú s ohľadom na nasledujúce okolnosti prejednávaneho prípadu. Uvedená suma je primeraná najmä s ohľadom na sumu, o ktorú sa snažil obohatiť žalovaný na úkor žalobkyne. Žalovaný sa na úkor žalobkyne obohatil o sumu vo výške 4.299,17 EUR. Žalobou uplatnené primerané finančné zadostučinenie tak predstavuje len 46,52%. V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016 zo dňa 04.10.2016, z ktorého odôvodnenia vyplýva, že minimálna výška primeraného finančného zadostučinenia na to, aby bola odradzujúca pre dodávateľa by mala byť nad 50% sumy, o ktorú by chcel potenciálne dodávateľ spotrebiteľa pripraviť. S odkazom na závery právoplatných rozhodnutí súdov vydaných v pôvodnom konaní sa žalovaný dopustil nasledujúcich porušení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch: Zmluva o úvere neobsahovala obligatórne náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) zákona o spotrebiteľských úveroch v dôsledku čoho bol spotrebiteľský úver postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch; Žalovaný hrubo porušil svoje povinnosti uvedené v § 7 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Nejde pritom o nepatrné porušenia spotrebiteľského práva, práve naopak, takýmto postupom žalovaný priamo ohrozil majetkovú stabilitu žalobkyne a jej rodiny, do ktorej aj zasiahol, keď prijímal plnenia od žalobkyne na ktoré nemal žiaden právny nárok, a to takmer vo výške poskytnutej istiny úveru. Žalobkyňa si voči žalovanému svoje povinnosti splnila, bol to práve žalovaný kto už v roku 2014 porušil práva žalobkyne a tento protiprávny stav udržiaval nebyť aktívneho prístupu žalobkyne, ktorá sa domáhala svojich práv na súde a bola v tom úspešná. Nemožno ani opomenúť, že to bol práve žalovaný kto mal po celú dobu finančné prostriedky (vo výške bezdôvodného obohatenia) po celý čas vo svojej dispozícii a mohol ich využívať na produkciu ďalšieho zisku, pričom nemožno mať pochybnosť o tom, že žalobkyni tieto finančné prostriedky chýbali pri zabezpečovaní jej potrieb ako i jej rodiny. V tejto súvislosti žalobkyňa uviedla, že aj nová právna úprava nároku na primerané finančné zadostučinenie podľa zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa reflektuje kritéria na posúdenie primeranosti

finančného zadosťučinenia. Táto nová právna úprava, aj keď sa nevzťahuje na prejednávane konanie, vychádza z konštantnej judikatúry, z ktorej sa vyabstrahovali niektoré konkrétne kritéria pre určenie primeranosti finančného zadosťučinenia.

V tejto súvislosti poukazujeme najmä na dĺžku trvania protiprávneho stavu a stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádzala žalobkyňa, pričom ide o dobu 10 rokov, vzhľadom na to, že zmluva o úvere bola uzatvorená 28.10.2014 a žalovaný sa vyššie špecifikovaných porušení dopustil už v rámci kontrakčného procesu. Žalobkyňa bola so svojim nárokom nútená obrátiť sa na súd, pričom súdne konanie je nesporne psychicky náročným obdobím plným obáv z toho ako toto konanie dopadne. Na vznik alebo hrozbu nie je potrebné preukazovať (viď judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 48/2022). Celé toto obdobie bolo pre žalobkyňu nesmiernou psychickou záťažou, plným obáv z toho ako exekučné konanie dopadne, pričom uvedené len umocňuje vznik a existenciu tohto práva žalobkyne. V súvislosti s rozhodovacou praxou súdov v obdobných konaniach – konaniach o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia – poukazujeme na nasledujúce rozhodnutia. K trovám konania žalobkyňa uviedla, že nevidí dôvod na aplikáciu § 257 CSP, nakoľko v prejednanom prípade nie je naplnená podmienka okolností hodných osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu (teda nielen tej strany, ktorú by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj tej strany, ktorej majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov dotknutá) a všímať si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/1964). K argumentácií žalovaného, že žalobkyňa mala svoj nárok uplatniť už v pôvodnom konaní (sp. zn. 25Csp/19/2023) uvádzame, že ako vyplýva z dikcie § 3 ods. 5) zákona č. 250/2008 Z.z. o ochrane spotrebiteľa je možné uplatniť nárok na primerané finančné zadosťučinenie po úspešnom uplatnení práva na súde, tzn. že súd judikuje v prospech spotrebiteľa porušenie jeho práv. Až po právoplatnosti rozhodnutia súdu, v ktorom je konštatované porušenie práva a povinnosti na súde vzniká nárok na primerané finančné zadosťučinenie. K naplneniu tejto zákonom vyžadovanej podmienky, a síce k úspešnému porušeniu práva a povinnosti na súde došlo právoplatnosťou rozhodnutí vydaných v konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina sp. zn. 25Csp/19/2022, ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 10.12.2024. Žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 27.03.2025, pričom tomu tak bolo po cca. 3 mesiacoch odo dňa právoplatnosti rozhodnutí vydaných v pôvodnom konaní (na podklade ktorých jej vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie). Žalovaného vyžadovaná aplikácia § 257 CSP vyplýva len z jeho vlastnej nespokojnosti a ignorancii ustanovení CSP týkajúcich sa zásady úspechu vo veci (§ 255 CSP). ide o nárok, ktorého výška je závislá na úvahe súdu. Bolo by nezmyselné zaťažiť žalobcov procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Dikcia zákona ako i rozhodovacia prax súdov je v tejto otázke jednotná, pričom nie je možné vôbec sa zaoberať s nezmyselnými tvrdeniami žalovaného, že žaloba o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je prostriedkom na účelové obohatenie sa spotrebiteľov na úkor veriteľa (jediným kto sa v prejednanom prípade obohatil bol sám žalovaný). Rovnako tak je právom žalobkyne, či bude právne zastúpená alebo nie. Žalovaný nemá právo do týchto ústavných práv žalobkyne akýmkoľvek spôsobom zasahovať alebo ich spochybňovať.

5. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne vyjadrili dňa 10.7.2025 (č.l. 114), v ktorom uviedol, že popiera tvrdenia žalobkyne uvádzané v žalobe a replike, a to najmä pokiaľ ide o údajnú „právnu neistotu žalobkyne po dobu 10 rokov“ a primeranosť výšky uplatneného nároku. Žalobkyňa vo svojich podaniach vôbec nezohľadnila špecifické skutkové a právne okolnosti danej veci, ktoré žalovaný pomerne rozsiahlo opísal vo vyjadrení k žalobe. Žalobkyňa predovšetkým opomína, že počas takmer osemročného trvania úverového vzťahu (28.10.2014 – 13.10.2022) (i) nerozporovala žiadnu náležitosť zmluvy o úvere (ani sporný poplatok za poskytnutie úveru), (ii) nenamietala spôsob skúmania bonity zo strany banky (príjmy a výdavky žalobkyne boli skúmané prostredníctvom žiadosti o úver, výpisov z jej účtu a údajov z registrov Sociálnej poisťovne a SRBI), (iii) nežiadala o odklad alebo zníženie splátok úveru, (iii) nestážovala sa na poskytnuté bankové služby (nepodala sťažnosť, reklamáciu, či podnet na NBS) a (iv) neprejavila záujem o modifikáciu podmienok (nepodala návrh na uzavretie dodatku k zmluve). Hoci dátum konečnej splatnosti úveru bol dohodnutý na deň 21.10.2024, žalobkyňa dobrovoľne splatila celý zostatok úveru dňa 13.10.2022, čím zanikol jej dlh splnením (§ 559 ods. 1 OZ). Ak sa teda žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia z titulu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru až po takmer ôsmich rokoch od uzavretia zmluvy o úvere a po splatení úveru (žalobou zo dňa 24.4.2023), jej tvrdenie o „desaťročnej právnej neistote“ vyznieva prinajmenšom nepresvedčivo. O to viac, ak konanie na súde prvej inštancie trvalo 8 mesiacov, pričom žalobkyňa bola osobne prítomná iba na 1 pojednávaní. Pokiaľ teda žalobkyňa v replike iba všeobecne a abstraktne uvádza, že: „Žalovaný ani len nemá

poňatia aké prostriedky vynaložila žalobkyňa za účelom uplatňovania svojich práv“ (str. 4 repliky), žalovaný potom v zmysle § 189 CSP navrhuje, aby súd uložil žalobkyni (edičnú) povinnosť predložiť do konania výpisy z jej bankových účtov alebo iné hodnoverné dôkazné prostriedky, na základe ktorých preukáže (nešpecifikované) „vynaložené prostriedky za účelom uplatňovania jej práv“. Identifikovaný návrh považujeme za opodstatnený, keďže žalobkyňa ani v predošlom konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia (v ktorom bola ex lege oslobodená od súdnych poplatkov) nepreukázala, akú konkrétnu sumu finančných prostriedkov reálne vynaložila za účelom uplatňovania jej práv. Účelnosť návrhu neneguje ani to, že žalobkyni bola priznaná náhrada trov konania vo výške 3.060,45 EUR titulom náhrady trov právneho zastúpenia, vypočítaných na základe tarifnej odmeny podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Aj keď priznaná náhrada trov konania predstavuje podľa názoru žalovaného dostatočnú kompenzáciu „útrap“ spojených s vedením konania, fakticky nepreukazuje skutočnú výšku vynaložených nákladov žalobkyne (absentuje totiž dôkaz o uhrádzaní odmeny advokáta žalobkyne za poskytnuté služby v priebehu sporu). Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP (predtým § 150 ods. 1 OSP), je súd povinný všímať si aj okolnosti, ktoré viedli žalobkyňu k uplatneniu nároku na súde a jej postoj v konaní (mutatis mutandis R 24/1964). Je zarážajúce, prečo žalobkyňa (kvalifikovane zastúpená advokátom) v skoršom konaní popri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia hospodárne a kumulatívne neuplatňovala aj „bezplatný“ nárok na priznanie finančného zadosťučinenia (ďalej len „PFZ“). Žiaden zákon nevyklučuje možnosť, aby sa spotrebiteľ domáhal jednou žalobou súčasne ochrany svojho práva (napr. podľa § 11 ods. 4 ZoSÚ) a aj priznania PFZ podľa § 3 ods. 1 písm. e) ZoOS (predtým § 3 ods. 5 ZoOS). Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.2. 2017 sp. zn. 7 Cdo 31/2016: „Súčasťou rozhodovacej praxe súdov Slovenskej republiky, použiteľnej i na prejednávajúcu vec, je tiež záver, podľa ktorého pokusy účastníkov vyťažiť z rozdelenia pohľadávky inak zažalovateľnej i len jednou žalobou nielenže nemožno považovať za účelný spôsob uplatňovania alebo bránenia práva, ale počínanie v rozpore s tu uvedeným je priam ukázkovým prípadom potreby použitia úpravy z ustanovenia § 150 ods. 1 O. s. p. (pozn. žalovaného – aktuálne § 257 CSP).“ (ods. 21).

Na základe vyššie uvedeného a za analogického použitia citovanej judikatúry (7 Cdo 31/2016 v spojení s R 24/1964) sa tak javí, že účelom „rozloženia“ žalobných nárokov v štruktúre (prvá žaloba, ktorou sa uplatňuje porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej predpismi na ochranu spotrebiteľa a druhá žaloba na priznanie PFZ) je len vytvorenie dodatočných trov konania (trov právneho zastúpenia). K totožnému záveru dospel aj Okresný súd Prešov v rozsudku zo dňa 3.6.2025 č. k. 34Csp/2/2025–67 (prípájame k duplike), ktorým nepriznal stranám nárok na náhradu trov konania (spor sa týkal iba PFZ). Pre úplnosť uvádzame, že identifikovaný rozsudok zatiaľ nenadobudol právoplatnosť. V konečnom dôsledku nemožno vylúčiť, že žalovaný napriek tomu, že pôvodne poskytol žalobkyni úver vo výške 5.000,- EUR, po skončení jednotlivých súdnych konaní a uhradení všetkých nárokov žalobkyne (vrátane súvisiacich trov konania) z finančného hľadiska de facto „skončí v mínuse“ (znázorňujeme nižšie), nad čím by sa principiálne mali všeobecné súdy seriózne zamyslieť. Žalovaný zisk z poskytnutého úveru: 0,- EUR (z dôvodu určenia úveru za bezúročný a bez poplatkov a vydania bezdôvodného obohatenia žalobkyni vo výške 4.917,90 EUR, vrátane judikovaného príslušenstva) náklady 1. sporu (OS ZA sp. zn. 25Csp/19/2023 a KS ZA sp. zn. 11CoCsp/14/2024): 3.060,45 EUR (uhradené trovy konania žalobkyne) + 207,50 EUR (uhradený súdny poplatok) hroziace náklady 2. sporu (OS ZA sp. zn. 46Csp/21/2025): 2.000,- EUR (nárok PFZ) + ďalšie trovy konania (ak súd neaplikuje § 257 CSP). Žalobkyňa finančná ujma z načerpaného úveru: 0,- EUR (z dôvodu určenia úveru za bezúročný a bez poplatkov), zisk z 1. sporu (OS ZA sp. zn. 25Csp/19/2023 a KS ZA sp. zn. 11CoCsp/14/2024): 3.060,45 EUR (inkasované trovy konania) + 618,73 EUR (inkasované príslušenstvo z priznanej sumy 4.299,17 EUR) , plánovaný zisk z 2. sporu (OS ZA sp. zn. 46Csp/21/2025): 2.000,- EUR (uplatnený nárok PFZ) + ďalšie trovy konania (ak súd neaplikuje § 257 CSP). Na základe uvedeného nemožno vylúčiť, že po skončení oboch sporov finančný zisk žalobkyne (a súčasne škoda na strane žalovaného) ad absurdum presiahne celú istinu poskytnutého úveru, čo považujeme za krajne nespravodlivé. Súdy by mali preto dôkladne skúmať, či opísaný ekonomický model a modus operandi nie je náhodou skutočným motívom, prečo spotrebiteľia iniciujú separátne súdne konania, častokrát až niekoľko rokov po splatení úveru, premlčaní, postúpení alebo odpísaní pohľadávok. Navyše, žalovaný v replike identifikoval viaceré argumentačné fauly, na základe ktorých sa žalobkyňa zrejme snaží odpútať pozornosť súdu od zásadných námietok a argumentov žalovaného. Tvrdenia žalobkyne výrazne zjednodušujú (skresľujú) argumentáciu žalovaného, ktorý nepopiera samotné právo spotrebiteľa na priznanie PFZ, ale rozporuje základ a primeranosť výšky uplatneného nároku s prihliadnutím na špecifické okolnosti danej veci. Na základe správania žalobkyne sa totiž javí, že skutočným dôvodom podaných žalôb nebola domnelá ochrana jej práv (cca. 8 rokov po zániku dlhu), ale pravdepodobne finančný zisk (zištný motív). Vyššie

citované tvrdenia, že žalovaný paušálne odmieta právnu úpravu ako takú a zo strany spotrebiteľov „vždy ide o zneužitie práva“, je preto nepravdivé. Argumentácia žalovaného nie je založená na všeobecnej negácii práva, ale na jeho vecnej kritike, a to s prihliadnutím na princíp spravodlivosti, korektív dobrých mravov a súkromnoprávne zásady neminem laedere (nikoho nepoškodzovať), pacta sunt servanda (zmluvy sa musia dodržiavať) a vigilantibus iura scripta sunt (práva patria bdelym), ktoré platia aj pre „privilegovaných“ spotrebiteľov. Mal za to, že časť argumentácie žalobkyne možno považovať za emotívny apel, ktoré nemajú oporu v doposiaľ zistenom skutkovom stave. Žalobkyni reálne nehrozila žiadna exekúcia, keďže žalovaný voči nej nikdy nevymáhal pohľadávku súdne, ani mimosúdne. V tomto prípade bola úverová pohľadávka predčasne splatená, pričom počas trvania osemročného úverového vzťahu žalobkyňa nikdy voči žalovanému neprejavila nespokojnosť s poskytnutými bankovými službami alebo so zmluvnými podmienkami. Neskôr prebiehajúce súdne konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia nebolo dlhé, ani konfliktné. Namietal osočujúce vyjadrenia žalobkyne, ktoré sú bez vecnej súvislosti, nepodporujú jej právne argumenty, ale zrejme majú iba navodiť negatívny obraz o protistrane. Žalovaný vo svojom predošlom (a ani v tomto) podaní „nezosmiešňoval“ tvrdené prežívanie žalobkyne spojené so súdnym konaním, iba upriamoval pozornosť súdu na to, že jej všeobecné tvrdenia nie sú substancované (nemajú oporu v žiadnom dôkaze). Žalobu žiadal zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Dňa 22.7.2025 doručila vyjadrenie žalobkyňa (č.l. 122), v ktorom zopakovala splnenie podmienok pre priznanie uplatneného nároku. Uviedla, že je nesporné, že pre prejednávany prípad je podstatné, že žalovaný porušil práva spotrebiteľky a tá ich úspešne uplatnila na súde. Žiadne ďalšie podmienky eventuálne iné okolnosti nie sú z pohľadu nároku na primerané finančné zadostučinenie podstatné. Žalobkyňa úspešne uplatnila svoje porušené práva na súde, čo v prejednanom prípade nemôže byť sporné, a to vzhľadom na právoplatné rozhodnutia súdov vydané v konaní vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 25Csp/19/2023. Žalobkyňa považuje argumentáciu žalovaného týkajúcu sa uloženia edičnej povinnosti za účelom preukázania vynaložených prostriedkov za účelom uplatňovania jej práv za argumentačný lapsus. Je zrejme, že súd nie je oprávnený (a už vôbec nie žalovaný) skúmať dohodu alebo jej obsah medzi advokátom a klientom (v tomto prípade žalobkyňou a jej právnym zástupcom), čo sa ad absurdum snaží nenápadne skryť za výpisy z bankových účtov a podobne. Uvedený návrh žalovaného považuje za neopodstatnený a preukazujúci len jeho dôkaznú núdzu. Žalovaného podanie je len prejavom jeho nespokojnosti s právnou úpravou a princípom efektívnej ochrany spotrebiteľa, pričom je zrejme, že žalovaný sa porušenia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa dopustil a to vo významnej miere. Žalobkyňa si podanou žalobou uplatňuje nárok na priznanie primeraného finančného zadostučinenia, ktorý jej vznikol v súvislosti s neprijateľným konaním žalovaného. Nie je preto dôvodná argumentácia žalovaného, že si spotrebiteľka mala uplatniť tento nárok v pôvodnom konaní, nakoľko je zrejme, že úspech v ňom nebol istý, a preto by nebola naplnená podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva na súde. V tejto súvislosti si žalovaný asi celkom mylne vykladá, že ide o jeden žalovateľný nárok spolu s nárokom žalovaným v pôvodnom konaní. Žalobkyňa v celom rozsahu popiera, že ide o účelové rozdelenie žalobných nárokov, nakoľko v rámci pôvodného konania nebola naplnená podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva na súde. Rozhodnutia vydané v konaní, ktoré predchádzalo konaniu o primerané finančné zadostučinenie nadobudli právne účinky až dátumom ich právoplatnosti – Rozsudok Okresného súdu Žilina, sp. zn. 25Csp/19/2023-295 zo dňa 13.12.2023, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.12.2024 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11CoCsp/14/2024-431 zo dňa 27.11.2024, nakoľko až v týchto dátumoch žalobkyňa úspešne (právoplatne) uplatnila porušenie svojich práv na súde. V ďalšej súvislosti je argumentácia žalovaného vágna a nedôvodná. Dovoľujeme si poukázať na to, že žalovaný vo svojom vyjadrení celkom jasne spochybňoval žalobný nárok uplatnený žalobkyňou, keď primárne uvádzal, že zo strany žalobkyne má ísť o špekulatívne konanie a zneužitie práva (viď str. 6 a 8 vyjadrenia k žalobe). Žalobkyňa v doterajšom priebehu konania preukázala, že tento nárok je legitímny, vyplývajúci jej z právnych predpisov a z jej strany nejde o žiadne zneužitie práva alebo konanie v rozpore s dobrými mravmi. V súvislosti s dĺžkou trvania protiprávneho stavu si žalobkyňa dovoľuje uviesť, že ako už uviedla vo svojom predchádzajúcom podaní – uvedenú dĺžku odvodzuje od času, kedy došlo k porušeniu práva spotrebiteľa – vzhľadom na to, že žalovaný neskúmal bonitu spotrebiteľa uvedená doba je od počiatku kontraktačného procesu. Žalobkyni nie je zrejme, v čom má byť táto vecná argumentácia emotívnym apelom. Žalobkyňa dodáva, že na str. 8 svojho vyjadrenia nedopatrením uviedla „exekučné“ namiesto „súdne“ konanie. Žalobkyňa mala obavy z toho ako dopadne samotné súdne konanie, ktoré iniciovala voči nesporne silnejšiemu veriteľovi.

7. Dňa 24.7.2025 žalobkyňa doplnila svoje vyjadrenie (č.l. 129) a uviedla, že k návrhu žalovaného na výsluch žalobkyne uvádza, že návrh je bezpredmetný, nakoľko žalobkyňa si podanou žalobou uplatňuje legitímny nárok vyplývajúci z právnych predpisov. Žalobkyňa nemá dôvod vysvetľovať, čo ju k podaniu žaloby viedlo a odôvodňovať svoje rozhodnutie pre uplatnenie tohto nároku súdnou cestou. Žalobkyňa má za to, že naplnila všetky podmienky pre vznik tohto nároku, pričom pred iniciovaním súdneho konania zaslala žalovanému i predžalobnú výzvu, na ktorú žalovaný nereagoval, tak bola nútená pristúpiť k podaniu žaloby. Žiadne ďalšie okolnosti podania žaloby by žalobkyňa ani v rámci výsluchu neuviedla. Výsluch strany je v civilnom sporovom konaní len podporným dôkazom, ku ktorému súd pristupuje vtedy ak tvrdené skutočnosti nemožno preukázať inak. V prejednávanom prípade však nejde o uvedený prípad, nakoľko žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojich písomných podaniach uviedla všetky podstatné skutočnosti, ktoré by uviedla aj v rámci výsluchu. Jej výsluch by tak bol nadbytočným, a to aj s poukazom na zásadu hospodárnosti konania. Žalobkyňa preto navrhuje súdu, aby nenariadil jej výsluch. Poukazujeme aj na nasledujúce rozhodnutia, z ktorých vyplýva, že povinnosť uskutočniť výsluch strany nie je absolútna a súd nie je viazaný všetkými návrhmi na vykonanie dokazovania strán sporu, pričom strana je povinná uviesť, ktorých okolností sa má výsluch strany týkať. V prejednávanom prípade žalovaný vymedzil predmet tohto výsluchu ako „vyjadriť sa k okolnostiam týkajúcim sa podania žaloby.“ Žalobkyňa využila jej právo zvoliť si právneho zástupcu, pričom všetky skutočnosti a okolnosti prejednávaného prípadu sú uvedené v rámci žaloby ako i ďalších písomných vyjadreniach. Na vykonanie týchto úkonov si zvolila právneho zástupcu, pričom právny zástupca háji jej práva na súde a je oboznámený so všetkými skutočnosťami týkajúcimi sa prejednávaného prípadu (koniec koncov práve tento právny zástupca zastupoval žalobkyňu i v pôvodnom konaní), preto je zrejmé, že vykonanie dôkazu výsluchom strany bude v prejednávanom prípade bezpredmetné, nakoľko žalobkyňa uviedla všetky pre prejednanú vec dôležité okolnosti v rámci svojich doteraz súdu predložených písomných podaní. Na základe vyššie uvedeného žalobkyňa navrhuje súdu, aby nenariadil jej výsluch, nakoľko v rámci jej doteraz súdu doručených písomných podaniach sú uvedené všetky podstatné skutočnosti pre rozhodnutie v prejednávanej veci a žalobkyňa by v rámci svojho výsluchu neuviedla nič, čo by nebolo obsiahnuté v písomných podaniach.

8. Súd vo veci nariadil pojednávanie na 27.10.2025, na ktorom vec prejednal a rozhodol.....

. Súd následne vykonal na pojednávaní dokazovanie oboznámením listinných dôkazov a vec posúdil podľa nižšie citovaných zákonných ustanovení:

9. Podľa § 53 ods. 1 zákona č. 108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024.

10. Podľa § 3 ods. 1 písm. e) zákona č. 108/2024 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na primerané finančné zadostučinenie od osoby, ktorá porušila práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa, ak spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa; pri určovaní výšky primeraného finančného zadostučinenia súd prihliada najmä na povahu, závažnosť, spôsob, rozsah, následky, trvanie a okolnosti porušenia práva spotrebiteľa alebo povinnosti v oblasti ochrany spotrebiteľa.

11. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Žilina sp.zn. 25Csp/19/2023 zo dňa 13.12.2023 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline KS ZA sp.zn.

11CoCsp/14/2024 zo dňa 27.11.2024 (č.l. 14-34), súd priznal žalobkyni na základe žaloby podanej dňa 24.4.2023 voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 4.299,17 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 4.299,17 Eur od 22.4.2023 do zaplatenia a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd priznal nárok žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný sa voči žalobkyni obohatil tým, že na základe zmluvy o zmluvy o úvere poskytol žalobkyni čerpanie v sume 5.000,- Eur, pričom z tejto sumy zrazil poplatok vo výške 250,- Eur, a tak žalobkyni reálne poskytol plnenie v sume 4.750,- Eur. Titulom zmluvy o úvere žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 9.081,17 Eur. Po preskúmaní súd dospel k záveru, že zmluva neobsahuje správne vymedzenie náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 z.z. Zároveň súd konštatoval, že žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou, keď neskúmal s odbornou starostlivosťou bonitu žalovanej, t.j. hrubo porušil svoje povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. S právnym názorom prvoinštančného súdu sa stotožnil aj odvolací súd. Konanie od podania žaloby do právoplatného skončenia trvalo takmer dva roky. V predmetnom konaní s ohľadom na plný úspech žalobkyne bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vyčíslené uznesením sp.zn. 25Csp/19/2023 zo dňa 11.4.2025 v sume 3.060,45 Eur a trovy konania v sume 207,50 Eur.

13. V otázke priznania primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., zaujal jednoznačné stanovisko k tejto otázke Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 6 Cdo 127/2017 z 30. januára 2019: „Aplikujúci režim zákona č. 250/2007 Z.z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfankčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinností, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (podobné rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritéria, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia.“ Rovnaký názor zaujal NS SR aj v ďalších rozhodnutiach, napr. v rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 61/2019 z 27.10.2021.

14. Po preskúmaní veci, v zmysle vyššie uvedených záverov Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci žalobkyni právo na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., patrí. Z citovaných rozhodnutí NS SR vyplýva, že jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, pričom pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinností, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje; nie je potrebné v konkrétnej veci preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. V zmysle uvedených

záverov, na podklade zisteného skutkového stavu veci súdom súd konštatuje, že žalobkyni patrí primerané finančné zadosťučinenie za porušenie jeho práva ustanoveného zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, t.j. základ nároku je daný, nakoľko tento vyplýva z výsledkom konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 25Csp/19/2023.

15. Obsahom tohto nároku je, že to, že primerané finančné zadosťučinenie je nárokom, z podstaty ktorého vyplýva jeho imateriálna povaha, čo znamená, že pri rozhodovaní o ňom nie je možné brať zreteľ na aspekty materiálnej povahy, keďže tieto sú základom pre uplatnenie iných nárokov, napr. náhrady škody. Ide o prostriedok satisfakčný, vykazujúci však aj sankčnú povahu keďže dôsledkom zaplata zadosťučinenia je úbytok v majetkových aktívach osoby, ktorá právo porušila. Táto sankčná stránka u finančného zadosťučinenia má len vedľajší dôsledok, nakoľko na účely represie slúžia iné odvetvia práva, správne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť. Ako uviedol Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí 30Cdo/3936/2010 z 15.12.2011, t.j. v čase zhody medzi českou a slovenskou civilnou úpravou v Občianskom zákonníku, inštitút tzv. punitive alebo exemplary damages (t.j. náhrady škody plniacej represívnu funkciu - voľný preklad súdu) nekompenzačného odškodnenia exemplárnej alebo represívnej povahy nemá v českom práve oporu. Tento typ náhrady je typický pre angloamerický typ právnej kultúry (common law), český aj slovenský právny systém je však iným, je kontinentálnym systémom. Uvedené konštatoval Krajský súd v Prešove v uznesení sp.zn. 9CoCsp/46/2021.

16. Samotná výška finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie uvedeného právneho záveru má mať predovšetkým satisfakčnú, resp. kompenzačnú funkciu. Preto súd konštatuje, že k zásahu do práv žalobkyne došlo tým, že žalobkyni bol poskytnutý úver v sume 5.000,- Eur, pričom reálnym započítaním poplatku za úver v sume 4.750,- Eur sa do jej dispozície dostali finančné prostriedky v sume 4.750,- Eur. Na to nadväzujúce zmluvné dojednania teda neboli v súlade so skutočným stavom a právnou úpravou spotrebiteľských úverov. V konaní tiež bolo preukázané, že žalovaný pred poskytnutím úveru neskúmal s odbornou starostlivosťou schopnosť žalobkyne úver splácať, čím hrubo porušil svoje povinnosti. V dôsledku uvedeného tak súd dospel k bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a žalovaného zaviazal vyplatiť žalobkyni bezdôvodné obohatenie v žalovanej sume 4.299,17 Eur. Žalobkyňa bola nútená sa domáhať svojho práva podaním žaloby na súde, ktorý vo veci právoplatne rozhodol dňa 10.12.2024. Súd má za to, že z uvedeného konania o vydanie bezdôvodného obohatenia vyplýva, že žalobkyňa mala nárok na vrátenie vykonaných platieb nad rámec poskytnutého plnenia (poskytnutá suma bola 4.750,- Eur, uhradila 9.081,17 Eur), pričom žiadala sumu 4.299,17 Eur. Následne po uznaní nároku titulom bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa žalobou v prejednávanej veci domáhala sumy 2.000,- eur titulom finančného zadosťučinenia. Pokiaľ žalovaný namietal, že primerané finančné zadosťučinenie nemá mať satisfakčnú či sankčnú funkciu, uvedené nemá oporu v judikatúre Najvyššieho súdu SR. Podľa názoru NS SR sp.zn. 6Cdo/127/2017: „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi.“ S ohľadom na citovanú judikatúru Najvyššieho súdu SR, má súd za to, že v prejednávanej veci nárok žalobkyne vyplýva priamo zo zákona a je nesporne daný. Sporná je však samotná výška, ktorá je závislá od úvahy súdu.

17. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, súd konštatuje, že k zásahu do práv žalobkyne došlo tým, že so žalovaným uzavrela zmluvu o úveru, ktorej ustanovenia nie sú v súlade s § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a tiež žalovaný si nesplnil povinnosť skúmať schopnosť žalobkyne splácať úver. V dôsledku týchto porušení povinnosti žalovaného bol úver postihnutý bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, čím sa žalovaný bezdôvodne obohatil celkovo v sume 4.299,17 Eur. Za sumu zodpovedajúcu tomuto zásahu do práv žalobkyne súd považoval sumu 500,- Eur ako primeranú náhradu za potrebu súdneho dovolania sa svojich nárokov, pričom zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj „odradzovaciú“ funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Súd mal za to, že percentuálne nie je stanovená výška primeraného finančného zadosťučinenia, pričom musí vychádzať z okolností konkrétnej posudzovanej veci. Za adekvátnu – primeranú považuje práve sumu 500,- Eur, ktorá vychádza z okolností prejednávanej veci, a to jednak z hodnoty bezdôvodného obohatenia žalovaného (ktoré bol povinný vydať na základe rozsudku vo veci 25Csp/19/2023) vo výške 4.299,17 Eur a tiež s ohľadom na dobu trvania sporu medzi žalobkyňou a žalovaným, kedy táto bola vystavená právnej neistote, t.j. po dobu dvoch rokov. Súd tiež prihliadol

na skutočnosť, že pokiaľ by priznal žalobkyňou požadovanú sumu 2.000,- Eur, pri započítaní nákladov žalovaného by táto reálne predstavovala neprimeranú výšku za porušenie práv žalobkyne, nakoľko by reálne žalovaný ako podnikateľský subjekt (banka), ktorý poskytol žalovanej sumu 4.750,- Eur uhradil žalovanej neprimerane vysoké finančné zadostučinenie oproti hodnote samotného úveru. Súd má preto za to, že suma 500,- Eur predstavuje dostatočné primerané finančné zadostučinenie a zároveň dostatočne napĺňa funkciu satisfakčnú a zohľadňuje komplikácie žalobcu spojené s uplatnením svojich nárokov. Už samotné priznanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňi predstavuje (okrem iného) aj určitú sankciu pre žalovaného, ktorý reálne na poskytnutom úvere nezískal žiaden majetkový prospech (žalobkyňa titulom úveru uhradila iba jeho istinu). V prejednávanej veci súd zohľadnil aj samotnú dĺžku trvania sporu, nie 10-ročné žalobkyňou tvrdené obdobie právnej neistoty. Je totiž v konaní nesporné, že žalobkyňa uzavrela úverovú zmluvu v roku 2014, konečná splatnosť mala nastať v roku 2024, avšak žalobkyňa ju uhradila v roku 2022. Súd má za to, že žalobkyňa sa do stavu právnej neistoty a stresovej situácie mohla dostať až v súvislosti s podaním žaloby v roku 2023 o vydanie bezdôvodného obohatenia. Vo veci bolo právoplatne rozhodnuté v decembri 2024 a žalovaný vyplatil žalobkyňi plnenie 30.12.2024, čím došlo k uplynutiu doby, v ktorej bola vystavená negatívnym následkom spojeným s priebehom súdneho konania a domáhania sa svojich nárokov na súde. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd za primerané finančné zadostučinenie považoval sumu 500,- Eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

18. Pokiaľ žalobkyňa aj žalovaný v konaní argumentovali rozsiahlou judikatúrou a rozhodnutiami súdov všetkých inštancií, tu súd zdôrazňuje, že v slovenskom právnom systéme je súd viazaný zákonom a rozhodnutím súdu vyššej inštancie vo vzťahu k prejednávanej veci. Okrem toho sú pre súd záväzné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. V základe je povinnosťou súdu každý spor posudzovať individuálne a v závislosti od skutkového stavu a vykonaného dokazovania, a tak súd na účely vyhodnotenia nároku vychádzal z okolností prejednávanej veci. Súd zároveň konštatuje, že na rozdiel od iných konaní, v ktorých sa uplatňuje sudcovská úvaha, ako napríklad v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých či konaniach o nárokoch na nemajetkovú ujmu spôsobenú pri výkone verejnej moci, súd v danej posudzovanej veci zohľadnil aj závažnosť samotnej nemajetkovej ujmy. Nemožno totiž rovnako posudzovať nároky pri úmrtí blízkej osoby spôsobenej cudzím zavinením, či porušením povinnosti ako v konaní o náhradu primeraného finančného zadostučinenia. Aj z tohto hľadiska súd s ohľadom na okolnosti považuje sumu 500,- Eur za primeranú.

19. V závere súd zdôrazňuje, že procesná obrana žalovaného bola v konaní založená na tvrdení, že už samotné vydanie bezdôvodného obohatenia plní funkciu satisfakčnú, pričom poukázala na reálnu sumu vyplatenú žalobkyňi titulom konania o vydanie bezdôvodného obohatenia, a to istiny, príslušenstva a trov konania. Uviedol, že reálne sa tak dostal žalovaný do mínusu a mal za to, že podanie tejto žaloby je u žalobkyne motivované zisťne, s cieľom získať majetkový prospech. Zdôraznil, že žalovaný už neúspech v predošlom spore bol dostatočne sakcionovaný a táto žaloba tak nemá opodstatnenie. Pre rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadostučinenia sa súd zaoberá výlučne splnením základnej podmienky, a to skutočnosťou, že súd judikuje porušenie práva alebo povinnosti, vrátane nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako je to v prejednávanej veci. Právo žalobkyne podať žalobu o vydanie primeraného finančného zadostučinenia je dané zákonom a jeho podmienkou je úspech v spore týkajúcom sa nároku na ochranu spotrebiteľa. Argumentácia, že si žalobkyňa mala (hospodárne) takýto nárok uplatniť už v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia nemá oporu v skutkovom stave, no predovšetkým v právnej úprave. Práve od výsledku sporu totiž závisí jej nárok na uplatnenie osobitného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia. Navyše, žalobkyňa vyzvala v predžalobnej výzve zo dňa 21.3.2025 žalovaného na úhradu primeraného finančného zadostučinenia, pričom tento žiadnu sumu žalobkyňi nevyplatil. Je preto dôvodné tvrdenie žalobkyne, že jej neostávalo iné, iba sa nároku domáhať súdnou cestou.

20. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa ust. § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

22. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

23. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol na základe ustanovenia § 255 až 257 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP. Preto súd úspech žalobkyne vyhodnotil tak, že jej priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo súdom priznaného plnenia. Samotná výška nároku závisela od úvahy súdu, a tak s ohľadom na absenciu právnej úpravy (na rozdiel od úpravy v Občianskom súdnom poriadku, § 142 ods. 3 OSP, pozn. súdu), ktorá by upravovala situácie, kedy rozhodnutie závisí od úvahy súdu, súd považoval za spravodlivé priznať žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, avšak zo súdom priznaného plnenia. K rovnakému záveru dospel aj Krajský súd v Trnave v rozsudku sp.zn. 9Co/56/2019, v ktorom konštatoval, že: „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nepôjde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu (znaleckej činnosti). V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože nemožno ho ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (porov. Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 926 s.).⁶⁷ Nebolo by spravodlivé a v súlade so satisfakčnou funkciou nemajetkovej ujmy požadovať od žalobcov, aby svoju ujmu podceňovali len preto, aby potom nemuseli hradiť trovy konania, pričom pri rozhodovaní o náhrade trov v takýchto prípadoch treba rozlišovať čo je základné a čo sprevádzajúce (porov. nález ÚS ČR sp.zn. III. ÚS 170/99). Za základ sa pritom považuje rozhodnutie, že do práva žalobcov bolo zasiahnuté a výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Riešenie spočíva v tom, že žalobcovia majú právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej) a priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Typickým príkladom je žaloba o ochranu osobnosti s nárokom na peňažné zadosťučinenie. Žalobcov bolo preto nevyhnutné považovať za plne procesne úspešných, pretože mali plný úspech čo do základu uplatneného nároku avýška plnenia, vyplývajúca z tohto procesného úspechu, závisela od úvahy súdu.“ Zároveň súd konštatuje, že v prejednávanej veci nevzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa ako žiadal zohľadniť žalovaný. Súd poznamenáva, že dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon bližšie nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. K aplikácii ustanovenia § 257 CSP dochádza aj z aspektov sociálnych. Okolnosti hodné osobitného zreteľa sa v takýchto prípadoch môžu vyskytnúť v akomkoľvek sporovom konaní. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu (teda nielen tej strany, ktorú by podľa všeobecných ustanovení zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj tej strany, ktorej majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov dotknutá) a všímať si aj okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu nároku na súde a ich postoj v konaní (R 24/1964). V zmysle uvedeného súd konštatuje, že právo žalobkyne na uplatnenie nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vyplýva priamo zo zákona o ochrane spotrebiteľov. To, že si tento nárok uplatnila v osobitnom konaní po právoplatnom skončení konania o vydanie bezdôvodného obohatenia je voľbou žalobkyne a nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, aby si tento nárok musela uplatňovať v jednom konaní. Iné (sociálne, majetkové) pomery v danej veci rovnako neodôvodňujú aplikáciu § 257 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.